

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сидорова Владислава Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
16 червня 2022 року
№ 75-2(I)/2022

Справа № 3-45/2022(93/22)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сас Сергій Володимирович (голова засідання),
Грищук Оксана Вікторівна (доповідач),
Кривенко Віктор Васильович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сидорова Владислава Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Грищук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Сидоров Владислав Олександрович із клопотанням перевірити на відповідність пункту 8

частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положення частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною другою статті 392 Кодексу:

„Ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених цим Кодексом. Заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті.

Ухвали суду про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті, підлягають апеляційному оскарженню в порядку, передбаченому цим Кодексом“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Сидоров В.О. має статус обвинуваченого в рамках кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12020220000000965 від 31 липня 2020 року, яке перебуває на стадії судового провадження в суді першої інстанції. Ухвалою Лозівського міськрайонного суду Харківської області від 13 жовтня 2021 року за клопотанням прокурора обвинуваченому Сидорову В.О. обрано строк запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту в нічний період доби з 21:00 до 06:00 наступної доби за місцем його проживання до 11 грудня 2021 року, заборонено залишати житло щодня в зазначений період часу; роз'яснено положення частини п'ятої статті 181 Кодексу, відповідно до яких працівники Національної поліції з метою контролю за поведінкою підозрюваного, обвинуваченого, який перебуває під домашнім арештом, мають право з'являтися в житло цієї особи, вимагати надати усні чи письмові пояснення з питань, пов'язаних із виконанням покладених на неї зобов'язань; на Сидорова В.О. покладено обов'язки, передбачені

частиною п'ятою статті 194 Кодексу, а саме: прибувати до суду із встановленою періодичністю; не відлучатися з місця проживання, у тому числі в разі необхідності проходити лікування, без дозволу суду; повідомляти суд про зміну свого місця проживання.

Сидоров В.О. оскаржив ухвалу Лозівського міськрайонного суду Харківської області від 13 жовтня 2021 року в апеляційному порядку. Харківський апеляційний суд ухвалою від 19 жовтня 2021 року відмовив заявникові у відкритті апеляційного провадження, зокрема, на підставі частини другої статті 392 Кодексу, вказавши, що зазначені приписи Кодексу містять вичерпний перелік підстав для оскарження ухвали суду першої інстанції в частині обраного за кримінальним провадженням запобіжного заходу до ухвалення судового рішення по суті та не передбачають можливості апеляційного оскарження ухвали про обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту, яку оскаржив Сидоров В.О.

Згодом ухвалу Харківського апеляційного суду від 19 жовтня 2021 року Сидоров В.О. оскаржив у касаційному порядку. Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду підтвердив правильність висновків суду апеляційної інстанції та ухвалою від 24 січня 2022 року відмовив у відкритті касаційного провадження, вказавши, що статтями 331, 392, 399 Кодексу чітко встановлено правові обмеження щодо можливості оскарження ухвал в апеляційному порядку.

На думку автора клопотання, положення частини другої статті 392 Кодексу суперечать пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, яким встановлено забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення.

Сидоров В.О. вважає, що оспорювані положення Кодексу унеможливають окреме апеляційне оскарження ухвал суду першої інстанції про обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту, продовження строку домашнього арешту, зміну запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту на більш м'який запобіжний захід, постановлених під час судового

провадження в суді першої інстанції до ухвалення судового рішення по суті, та порушують право на апеляційний перегляд справи, гарантоване Конституцією України.

Окрім того, Сидоров В.О. стверджує, що „порушення права на апеляційний перегляд справи потягло порушення права, зазначеного у статті 33 Конституції України“, яка гарантує кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, свободу пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, які встановлюються законом. На думку автора клопотання, „судове рішення про обрання запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту не є законом, але прямо обмежує права особи на свободу пересування та особисту свободу“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам,

передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги свідчить про те, що автор клопотання, стверджуючи про невідповідність пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (неконституційність) положень частини другої статті 392 Кодексу, не вказав, у чому саме полягає неконституційність зазначених положень Кодексу, а обмежився наведенням змісту положень Конституції України, Кодексу, посиланням на Рішення Конституційного Суду України від 13 червня 2019 року № 4-р/2019. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Основного Закону України, положень законів України, рішень Конституційного Суду України без наведення аргументів щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності останніх (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що автор клопотання фактично висловив незгоду з відсутністю права на оскарження в апеляційному порядку ухвали суду про обрання щодо особи або продовження дії запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту, постановленої під час судового провадження в суді першої інстанції.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Сидорова Владислава Олександровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**